

i Gaar. Der er ingen, der tror, at det ærede Medlem i det, han har fremsat, har bragt endog Skygge af Bevis, og naar det ærede Medlem med nogen Ret, men ogsaa kun med en meget betinget Ret kan sige til mig, at jeg heller ikke har været i Stand til at fremføre Beviser, idet jeg ikke med statistiske Oplysninger kan dokumentere min Fremstilling, er der en Ting, det ærede Medlem tager fejl af, og det er, at medens jeg tæer ud fra en mangeaars Erfaring og et gennembrændende Kendskab til de Ting, jeg taler om, er dette absolut ikke Tilfældet med det ærede Medlem.

Det ærede Medlem sagde før, at han i Efteråret kom forbi Marker, hvor Kornet stod ograadnede i Regnvej, og det var Bevis for disse Landmænds Uduelighed. Naar det ærede Medlem kører forbi og siger: Deude bor et udueligt Individ, tror jeg, at det ærede Medlem slet ikke kan bedømme en Ting. Der er saa overordentlig mange Foold, der gøre sig gældende. Vi have netop de to sidste Aar haft et saa uroligt Høstvejr, at blot det at komme en eller to Dage senere med at begynde sin Høst kunde virke en Udsættelse i den anden Ende paa 3 à 4 Uger. Og det ærede Medlem vil ikke være i Stand til at afgøre, om den Landmand, hvis Korn desværre maa staa paa Marken i saadant et Vejr, har begyndt for tidligt eller for sent. I det Tilfælde den paagældende Mand virkelig har baaret sig rigtig ved at vente med Høsten, til Kornet er rent, men ved denne Udsættelse en Dage eller to er kommen saa sent paa Færdet han kommer ind i en langvarig Regnperiode, saa kan det ærede Medlem ikke køre forbi i en Landdauvirkelig ikke have noget Begreb om, hvorvidt det er en dygtig Landmand eller ej, som han der har gjort til Genstand for sine Undersøgelser.

Jeg tillod mig at sige, at jeg ikke troede, at man behøvede paa den Vej at ekspropriere Jord, thi i min Mening er der i dette Øjeblik Jord til Salg til Husmandsbrug. Dertil siger det ærede Medlem mig: Ja, men det er Tyr Jord, nej, naar vi faa Jorden eksproprieret, bliver Forholdet et andet! Nu jeg hidtil svævet i den Tro — det lader sig gøre, at det er en Vildfarelse — at, i man fra Statsmagtens Side — og det er jo kun være Tale om, at det sker Statsmagtens Side — eksproprierer Jord, saa faar man Jorden til den fulde Værdi som den har. Men det ærede Medlem siger at forstaa noget andet, nemlig at det skal være til en anden og mindre Værdi end da bliver

det ikke Ekspropriation, da bliver det Røveri og ikke noget som helst andet. Jeg antager dog ikke, at man som Rigsdagsmand kan gøre sig til Talsmand for en Ekspropriation, hvorved det i Forvejen besluttes, at den Pris, der bydes de paagældende Ejere, skal være mindre end den, de paa anden Maade kunne faa.

Det ærede Medlem (Marott) bliver ved at hævde, at dersom man virkelig vil betale en ordentlig Dagleje, kan man ogsaa faa danske Folk nok. Jeg oplyste heroverfor — og jeg gentager det her — at den Akkordbetaling, som man for Arbejdet i Roerne betaler de fremmede Arbejdere, er af en saadan Størrelse, at en normalt flittig og dygtig Arbejder kan tjene en Dagløn, der ligger omkring 3, ja endogsaa noget over 3 Kroner. Jeg har tillige gjort det ærede Medlem opmærksom paa, at det vistnok er almindelig Coutume — i hvert Fald har jeg altid brugt det — til de paa Stedet værende Arbejdere at yde en noget højere Akkordpris end den, man giver de fremmede.

Det ærede Medlems Argumentation, at man altsaa alligevel kan faa nok og rigeligt af indenlandsk Arbejdskraft, hører ikke hjemme i Virkeligheden. Det virkelige Forhold er det, at i de Egne, hvor hele Befolkningen, lige fra de store og ned til de mindre Landbrugere, driver et intensivt Landbrug, en intensiv Drift, findes der i dette Øjeblik ikke stedlig Arbejdskraft nok til at udføre det paagældende Arbejde. Og Sæsonarbejdere i den Forstand, hvori vi kende de polske, fremmede Arbejdere, findes der ikke blandt danske Arbejdere. Dette er de virkelige og sande Forhold, det kommer man ikke udenom. Og i den Omstændighed, at man fra 1907 og til nu har set det mærkelige Syn, at Antallet af Bøndergaarde, der bruge fremmed Arbejdskraft, er gaaet op fra 7 til 600, ligger et uomstødeligt Bevis for, at de faktiske Forhold virkelig ere, som jeg fremstiller dem.

Det ærede Medlem svarede mig ikke paa, om han virkelig var af den Formening, at der var en Forbindelse mellem de egentlige Sæsonarbejdere, de Arbejdere, der komme hertil for at tage Arbejde i Sommermaanederne, og den saakaldte Polakkoloni her i København. Det ærede Medlem kom med nogle Vittigheder om, at Polakkerne ligesom Godsejerne opholde sig i København om Vinteren, og naar vi mødte dem paa Gaden, saa kunde vi naturligvis ikke kende de Arbejdere, vi havde haft om Sommeren, medens Socialdemokraterne tog dem under Vingerne. Hvis det nu ikke er dem, vi